

CHUYỆN TÌNH CỦA THẦY GIÁO THƯƠNG BÌNH (Kịch nói)

Tác giả: Ninh Đức Hậu

NHÂN VẬT:

DŨNG: Thương binh, giáo viên

DUYÊN: Vợ Dũng, giáo viên

HÀ: Hiệu trưởng trường THCS Vân Sơn và Hà lúc còn nhỏ

HOÀI: (Nữ y tá nhân vật tượng tượng của Dũng)

Chuyện xảy ra tại Trường Cấp II Vân Sơn. Thời gian chiến tranh chống Mỹ và giai đoạn những năm đầu khi thống nhất đất nước.

HÀ (dẫn chuyện): Trường cấp hai Vân Sơn được xây dựng sát một trái núi lớn của một vùng quê bán sơn địa. Năm tôi học lớp 7 (tương đương với lớp 9 bây giờ), thầy Dũng làm chủ nhiệm. Thầy Dũng đã có vợ nhưng chưa có con. Cô Duyên, vợ thầy là giáo viên cùng trường. Cô Duyên có giọng hát hay, sáng thứ hai nào tập trung chào cờ, cô cũng hát. Mỗi lần cô hát xong một bài, tiếng vỗ tay lại nổi lên rào rào. Thầy Dũng có tài kể chuyện. Chúng tôi thường ngồi vây tròn chung quanh để nghe thầy kể những câu chuyện hấp dẫn ly kỳ trong “Nghìn lẻ một đêm”... Những năm tháng ấy là những tháng năm đất nước ta đang chìm trong khói lửa của chiến tranh.

(Âm nhạc, ánh sáng diễn tả khung cảnh của một trận oanh tạc của máy bay bắn phá miền Bắc- một lúc lắng dần - Cảnh nhà thầy Dũng, bài trí đơn giản, nổi bật nhất là 1 tủ đầy sách)

DŨNG: Lúc đầu các anh ấy cứ khẳng khẳng bảo; anh là con một, bố mất sớm chỉ còn mẹ già, và ngành giáo dục cũng đang rất cần người. Mặt trận giáo dục cũng quan trọng như mặt trận chống giặc. Anh phải dùng tài thuyết phục và nghệ thuật kể chuyện của mình, mãi rồi cũng chinh phục được họ.

DUYÊN: Ông xã em thì giỏi cái khoản chinh phục rồi, chả thế mà...

DŨNG: Chả thế mà chỉ trong phút một đã cửa đổ hoa khôi trường sư phạm chứ gì.

DUYÊN: Chỉ giỏi cái mồm cái mép nói năng cứ như mía lùi. À mà anh thuyết phục Hội đồng nghĩa vụ huyện như thế nào?

DŨNG: Anh chỉ nói đúng có một câu; Nhiệm vụ của thanh niên lúc này là ra mặt trận, và đưa luôn lá đơn tình nguyện viết bằng máu của mình. Các vị trong hội đồng nhìn nhau sau rồi gật. Ấy thế nhưng...

DUYÊN: Nhưng sao?

DŨNG: Khám sức khỏe lục phủ ngũ tạng đều trên mức yêu cầu, nhưng đến cân nặng thì...

DUYÊN: Thì sao ạ?

DŨNG: Trước đó anh đã cân thử, thiếu mất 2 ký.

DUYÊN: Ờ thì... anh gây người mạnh, chắc chắn không thể đủ cân được.

DŨNG: May mắn anh có “quý nhân phù trợ” đúng lúc ấy cậu Hoàng xuất hiện.

DUYÊN: Anh Hoàng vô á. Anh ấy cũng đi khám nghĩa vụ à?

DŨNG: Ừ. Cậu ấy láu cá láu tôm lắm. Gọi anh ra chỗ kín rồi lôi trong túi xách tay ra hai cái lưỡi cày đã được mài nhẵn. Sau đó buộc vào hai bên đùi của anh.

DUYÊN: Thế bác sĩ không phát hiện ra à?

DŨNG: Anh mặc quần dài che kín, với lại đông thanh niên khám nên họ không để ý kỹ lắm. Hơn nữa chiến trường đang cần người nên chắc họ cũng ưu ái cho thôi. Vậy là anh trúng tuyển.

DUYÊN: Bao giờ lên đường hả anh?

DŨNG: Anh cũng chưa biết. Nhưng còn ngày nào ở nhà anh vẫn tiếp tục lên bục giảng và...

DUYÊN: Và gì cơ?

DŨNG: Làm tròn trách nhiệm của một người chồng với người vợ xinh đẹp hát hay dạy giỏi... *(Đường đột ôm lấy Duyên – Hà vào)*

HÀ: Úi... úi... Em xin lỗi thầy... em xin lỗi cô...

DŨNG: Ờ ờ... không sao.

DUYÊN: Hà à... Em vào đi... À mà em biết chuyện thầy Dũng hôm nay đi khám tuyển nghĩa vụ quân sự chưa.

HÀ: Dạ, thưa cô lúc này em có nghe thấy các thầy cô ở trường nói chuyện về việc đó.

DUYÊN: Các thầy cô nói gì hả em?

HÀ: Các thầy cô bảo; Thầy Dũng đi bộ đội ở nhà còn lại mình cô Duyên, chắc cô buồn lắm. Giá như họ đã có con thì cô Duyên cũng đỡ cô quạnh hơn.

DŨNG: Hà này... Về việc đó, trước đây khi chuẩn bị cưới thầy cô đã thỏa thuận, kế hoạch năm năm sau mới có con. Đất nước đang có chiến tranh, là con trai nhiệm vụ hàng đầu phải ra mặt trận, thầy cô đã xác định thế vì vậy sau này khi thống nhất đất nước thầy cô có con cũng chưa muộn mà.

DUYÊN: Thực ra các thầy cô nói đúng đấy em ạ. Nhưng chiến tranh, rồi thầy Dũng sẽ ra trận, không biết sẽ như thế nào.

DŨNG: À, mà em đến có việc gì vậy?

HÀ: Thưa thầy... em đến chơi với thầy cô thôi, mà hôm nay thầy quên là có buổi kể chuyện cho chúng em rồi à?

DŨNG: Em nhắc thầy mới nhớ, có lẽ tại đi khám sức khỏe nên đầu óc cũng bị chi phối. Kế hoạch vẫn thế nhé, em tập hợp các bạn lại thầy sẽ đến, hôm nay thầy sẽ kể tiếp chuyện A Li Ba Ba và 40 tên cướp nhá.

HÀ Ui, thế thì thích quá. Em đi gọi các bạn đây. Em chào thầy, chào cô ạ. (*Hà ra*)

DŨNG: Con bé thật dễ thương em nhỉ,

DUYÊN: Nó rất xinh lại ngoan ngoãn nữa. Ở trường không chỉ vợ chồng mình yêu quý nó mà dường như tất cả các thầy cô đều dành cho cô trò nhỏ những tình cảm trìu mến.

DŨNG Có lần nó bảo với anh sau này nó sẽ tiếp bước chúng ta trở thành một kỹ sư tâm hồn.

DUYÊN Anh ơi, em nghĩ từ nay đến ngày lên đường nhập ngũ chắc cũng chẳng còn lâu đâu. Rồi anh sẽ ra trận. Không biết ngày nào mới trở về. Hay là...

DŨNG Hay là gì hả em?

DUYÊN: Chúng mình có con đi anh!

DŨNG: (*Ôm lấy Duyên*) Một đứa con, đó cũng là niềm mong muốn của anh. Nhưng em ơi, anh sắp lên đường ra trận. Chiến tranh ác liệt sự sống

và cái chết ở chiến trường chỉ là một ranh giới mong manh. Ngộ
nhỡ... Thực tình anh không muốn con chúng mình phải mồ côi cha.

DUYÊN: *(Thôn thức)*

DŨNG Đừng khóc nữa em...Anh đi rồi, em ở nhà phải giữ gìn sức khỏe,
mai một thống nhất đất nước anh về chúng mình sẽ đẻ ba bốn đứa
con em nhé. *(Nhạc tình cảm)*

HÀ: *(Dẫn chuyện):* Khoảng nửa tháng sau thầy Dũng đi bộ đội. Học hết
cấp 2 tôi lên huyện học cấp 3. Sau đó học sư phạm, tốt nghiệp tôi
xin về Vân Sơn thành đồng nghiệp của cô Duyên. Hơn 2 năm sau
ngày Thống nhất, thầy Dũng xuất ngũ trở về trường Vân Sơn từ một
trại thương binh với những vết thương đầy người. Lúc này tôi đã là
Hiệu trưởng của trường, tôi rất vui khi gặp lại thầy Dũng... Nhưng
niềm vui của tôi sớm tắt vì thầy Dũng giờ đây thật lạ lùng ...*(cảnh
nhà thầy Dũng- Vẫn đơn sơ- Ngoài tủ sách giờ có thêm mấy móc
áo treo áo quân bộ đội, trên nóc tủ sách là ba lô con cóc và mũ cối
bộ đội)*

HÀ: Đáng lý ra thầy Dũng trở về cô phải vui chứ. Em thấy dạo này cô
cứ ủ rũ.

DUYÊN: Lâu nay cô coi em như một đứa em gái, vì vậy cô cũng không giấu
giếm gì em. Cô buồn lắm Hà ơi.

HÀ: Sao vậy cô?

DUYÊN: Anh Dũng đi hơn mười năm mới trở về. Cả một thời gian dằng dặc
ấy có đêm nào cô trọn giấc đâu. Cứ nhắm mắt lại hình ảnh anh ấy
lại hiện lên như con người cụ thể bằng xương bằng thịt. Bấy nhiêu
năm không một lá thư về cho cô.

HÀ: Cô ơi, có lẽ tại đạn bom mà thư từ bị thất lạc. Chiến tranh, đến con
người còn bị thất lạc nữa là những lá thư.

DUYÊN: Cô biết chứ em. Nhớ, thương, rồi lo lắng cho chồng cô đã cất công
đi nhiều nơi để hỏi tin, nhưng đều vô ích. Ban ngày lên lớp cô vẫn
phải vui vẻ với học trò, đêm đến là chỉ biết vùi mặt vào gối mà khóc.
Khóc nhớ thương chồng và cả khóc xót xa cho chính bản thân mình.

HÀ: Chúng em vô tâm quá, đã không thấu hiểu nỗi những nỗi niềm day
đứt của cô.

DUYÊN: Là do cô yếu đuối thôi. Lại nữa là những tin đồn...Nào là thầy đã
hy sinh ở mặt trận Đông Nam bộ. Nào là thầy bị thương do bom

B52 rải thảm bị mất cả hai chân. Nào là thầy bị địch bắt đày thầy ra Côn Đảo. Mỗi một tin đồn đều làm cô như đứt từng khúc ruột.

HÀ: Cô ơi, bây giờ em mới hiểu, có lẽ, người chịu nhiều đau khổ, thiệt thòi nhất trong chiến tranh chính là những người vợ cứ đặng đặng mong ngóng tin chồng.

DUYÊN: Cô cũng không biết còn có ai khổ như những người vợ đợi chờ chồng ngoài mặt trận. Lúc nào cũng lớn vồn trong đầu ... anh có còn sống không? Anh có bị thương ở đâu không?...Lo thì lo lắm, nhưng cô vẫn hy vọng một ngày nào đó thầy Dũng sẽ trở về với cô.

HÀ: Hy vọng của cô đã trở thành sự thật, đúng là ông Trời không phụ lòng người thủy chung. Tuy bị thương nhưng thầy Dũng cũng đã về bên cô.

DUYÊN: *(Bỗng khóc nức nở)*

HÀ: Cô Duyên... Cô...

DUYÊN: Cô những tưởng mình sẽ được mang tiếng khóc tiếng cười trong dạ. Thế mà...Thầy Dũng về với cô bằng một cái xác không hồn...đêm đến vẫn chỉ mình cô trong buồng với cái giường rộng thênh thang.

HÀ: Chả nhẽ.

DUYÊN: Nói ra thật xấu hổ. Cô nghĩ rằng nhẽ nào mình đã tàn tạ đến mức chồng không còn thiết tha chăn gối. Nhiều lúc soi gương mình cũng giật mình thảng thốt. Tĩnh tâm lại, cô nhận ra một điều đau xót...

HÀ: Cô ơi, nhẽ nào thầy Dũng đã... Không em không tin đâu. Ngày trước cả trường đều bảo vợ chồng cô quấn quýt nhau như vợ chồng Sam. Nhiều lúc em còn nghe thầy Dũng hãnh diện nói với mọi người rằng “Chỉ có cái chết mới chia lìa được tình yêu của thầy và cô” *(Nhạc buồn. Cả hai im lặng. Dũng vào)*

DUYÊN: Anh đã về.

HÀ: Em chào thầy.

DŨNG Vâng. Xin chào đồng chí hiệu trưởng. Đồng chí đến chơi hay có việc gì?

HÀ: Ô hay, sao thầy khách sáo với em vậy.

DŨNG: Thưa đồng chí hiệu trưởng, những năm trong quân ngũ chúng tôi đã được huấn luyện, cấp trên ra cấp trên, cấp dưới ra cấp dưới.

HÀ: Vậy chả nhẽ thầy không còn coi em là cô học trò bé bỏng như ngày xưa nữa hay sao.

DŨNG: Ngày xưa là ngày xưa, bây giờ là bây giờ đồng chí hiệu trưởng ạ.

DUYÊN: *(Thì thào với Hà)* Cô thì cứ ao ước... Bao giờ cho đến ngày xưa.

HÀ; *(Với Duyên)* - Ôi! Những ngày xưa ấy sao đẹp thế cô nhỉ.

DŨNG: *(Như nghe được 2 người thì thào với nhau)* Tiếc làm gì những ngày khờ khạo ngốc nghếch và yêu thương mù quáng ấy cơ chứ.

HÀ: Ô hay! Sao thầy nói vậy.

DŨNG: Tôi nói không sai đâu. Ở chiến trường, trong một trận chiến ác liệt tôi bị đạn găm đầy mình. Đồng đội phải đưa tôi về một trạm xá tiền phương. Những ngày ở đấy gặp một nữ y tá hết lòng vì chiến sĩ tôi mới hiểu thế nào là thực sự yêu thương!

HÀ: Thầy Dũng! Chả nhẽ...

DŨNG: Đồng chí hiệu trưởng ạ. Có ở nơi hòn tên mũi đạn mới thấu hiểu hết tấm lòng và trái tim của con người dành cho nhau.

DUYÊN: Thôi đi, anh đừng nói nữa.

HÀ: Em cũng xin thầy đừng nói gì nữa. Em chào thầy cô em về. *(Hà ra)*

DUYÊN: Anh Dũng, sao anh có thể nói như vậy trước cô hiệu trưởng dù cho cô ấy đã từng là học trò.

DŨNG: Tôi chỉ muốn nói sự thật thôi. Yêu thương nhau mặn nồng thế nào nếu khoảng cách và thời gian quá xa cũng trở nên nhạt nhòa.

DUYÊN: Em không nghĩ thế, dù xa xôi tình cảm của em vẫn trước sau như một.

DŨNG: Tôi không tin.

DUYÊN: Anh nghi ngờ em?

DŨNG: Gần mười năm xa nhau chắc ở nhà cô cũng đã...

DUYÊN: Anh bảo đã... là đã... gì cơ?

DŨNG: Xinh đẹp, giỏi giang như cô hẳn cũng phải có người này người kia quan tâm chứ.

DUYÊN: Trời ạ. Quan tâm đến em chỉ có những cô bé cậu bé học trò trong trắng và ngây thơ thôi anh.

DŨNG: Không chỉ có thế... Cũng như tôi thôi. Lần bị thương, ở trạm xá tiền phương trái tim tôi cũng đã ngã nghiêng.

DUYÊN: Anh khác, em khác.

DŨNG: Chúng ta đều là con người, cũng cần có đòi hỏi này nọ trong cuộc sống, nhất là sự đòi hỏi gần gũi.. Hôm nay tôi cũng không giấu cô nữa...

(Cảnh tưởng tượng của Dũng. Âm nhạc và ánh sáng thể hiện sự ác liệt ở chiến trường. 1 trạm xá tiền phương, có các đồ dùng y tế thời chiến)

DŨNG: *(Đầu băng kín chỉ hở 2 con mắt- Đôi tay bó bột- Nằm trên giường, thều thào)* Có ai... có ai không,

HOÀI: Có em đây. May quá, đồng chí đã tỉnh lại.

DŨNG: Đây... Đây là đâu?

HOÀI: Là một trạm xá tiền phương đồng chí ạ.

DŨNG: Đồng chí là ai?

HOÀI: Em là Hoài y tá của trạm xá.

DŨNG: Đồng chí Hoài ơi, tại sao tôi lại ở đây?

HOÀI: Đồng chí bị nhiều viên đạn vào người, mất nhiều máu, các bác sĩ phải phẫu thuật mấy tiếng đồng hồ đấy.

DŨNG: Thật vậy ư! Sao tôi chẳng biết gì! Đồng chí ơi, nơi đây xa mặt trận hay sao mà tôi không nghe tiếng bom rơi đạn nổ.

HOÀI: Không xa mấy đâu. Là trạm xá đặt trong lòng một địa đạo bí mật nên khá an toàn và rất thuận lợi cho việc cứu chữa chăm sóc thương binh. À... Mà vừa tỉnh dậy, đồng chí nên nghỉ ngơi, không nói chuyện nhiều.

(Âm nhạc ánh sáng thể hiện thời gian trôi qua)

DŨNG: Đồng chí Hoài ơi. Hôm nay là ngày thứ 5 tôi ở trạm xá này rồi phải không, thú thật với đồng chí tôi sốt ruột quá.

HOÀI: Đồng chí... À, thôi từ giờ tôi gọi là anh, mà anh Dũng cũng gọi em là em nhé. Anh Dũng sốt ruột gì cơ?

- DŨNG:** Trong lúc các đồng đội của tôi đang chiến đấu một mất một còn với quân địch, thì tôi cứ nằm khểnh ở đây, ăn không ngồi rồi...
- HOÀI:** Các bác sĩ nói, anh còn phải điều trị một thời gian dài nữa, bao giờ lành hẳn những vết thương mới tính.
- DŨNG:** Tính gì thì tính, nếu tính đưa tôi về hậu phương là không xong với tôi đâu. *(Bỗng nhăn mày nhăn mặt)* Ái...Ái...Ái giờ ui...
- HOÀI:** Anh Dũng anh sao thế. Anh lại bị đau chỗ nào à?
- DŨNG:** Đau thì không... nhưng mỏi quá Hoài ạ. Hoài có thể giúp tôi ngồi lên một tý không.
- HOÀI:** Để em xem những vết thương của anh đã. *(xem vết thương)*- Có vẻ ổn. Nào, em đỡ anh ngồi dậy nhé. *(Hoài đỡ Dũng ngồi dậy, Dũng duỗi chân)*
- DŨNG:** Ôi! Cái chân cái chân của tôi.
- HOÀI:** Chân làm sao hả anh.
- DŨNG:** Tê cứng lại rồi.
- HOÀI:** Có lẽ nằm lâu không vận động nên có cảm giác đấy anh ạ. Bây giờ em đỡ anh đứng lên một tí nhé. Từ từ... nhẹ nhàng thôi... ui! Anh Dũng giỏi quá. Anh đã đứng được lên rồi này.
(Bất chợt Dũng loạng choạng rồi ngã, Hoài nhanh nhẹn giang tay đỡ ôm lấy Dũng- Một lúc hai người cùng lúng túng ngượng ngùng.- Âm nhạc, ánh sáng diễn tả thời gian trôi qua)
- DŨNG:** Đã mười ngày rồi Hoài ạ. Anh cảm ơn em rất nhiều, trong những ngày qua em tận tình chăm sóc anh.
- HOÀI:** Đó là nhiệm vụ và trách nhiệm của y tá chúng em mà. Anh Dũng à, bây giờ đã đến giờ ăn rồi. *(Hoài đỡ Dũng ngồi dậy, rồi bón cháo cho Dũng)* - Hôm nay anh nuôi mệt, tự tay em nấu cháo cho anh đấy. Anh thấy thế nào?
- DŨNG:** Ngon... ngon lắm em ạ.
- HOÀI:** Mặn hay nhạt hả anh?
- DŨNG:** Rất vừa miệng em ạ. Ăn cháo em nấu, anh lại nhớ đến mẹ anh. Ngày còn trẻ con mỗi lần anh bị sổ mũi rức đầu là mẹ lại nấu cháo, đút cho anh từng thìa một.

HOÀI: Anh ăn ngon miệng là em vui rồi. Anh Dũng giỏi quá, nhóáy cái đã hết bát cháo. Giờ anh uống thuốc nhá. Đây, bác sĩ dặn rồi, viên này, viên này, viên này nữa... Thuốc đắng đấy, anh Dũng chịu khó nhá. *(Cho Dũng uống thuốc)*. Uống thuốc xong cần đi vệ sinh anh gọi em, chứ không được tự động như lúc này đâu đấy.

DŨNG: Tuân lệnh. Hoài ơi!

HOÀI: Anh Dũng bảo em gì cơ?

DŨNG: Anh sắp được phá bột ở tay chưa em.

HOÀI: Chắc cũng sắp rồi anh ạ.

DŨNG: Em có biết ý định của anh khi phá bột xong là gì không?

HOÀI: Ui ! Làm sao em biết được. Là gì vậy anh?

DŨNG: Anh sẽ ôm em một vòng ôm thật chặt để cảm ơn những ngày em tận tình với anh.

HOÀI: Úi giờ ơi, thế thì xấu hổ chết đi được.
(Âm nhạc, ánh sáng diễn tả thời gian trôi qua)

DŨNG: Hoài ơi! Ngoài nhiệm vụ và trách nhiệm... mỗi lần em bón cho anh từng thìa cháo, rồi dỗ ngon ngọt cho anh uống từng viên thuốc... anh linh cảm ở trong mỗi việc làm đó chứa chan tình thương dành cho anh.

HOÀI: Úi, không phải vậy đâu anh. Em... Em... Em làm nhiệm vụ của một y tá và nếu có hơn nhiệm vụ thì đó là tình cảm của cô em gái dành cho anh trai thôi. Anh đừng hiểu nhầm nhá.

DŨNG: Thú thực anh chưa từng gặp được một người con gái nào chu đáo, tận tình và...

HOÀI: Và gì nữa nào?

DŨNG: Có một sức hút đến kỳ lạ... Nửa tháng qua, anh như một người trong cổ tích. Lúc em là một cô Tấm dịu dàng, khi em lại là một nàng tiên tốt bụng... Thú thực anh ...anh...

HOÀI: Anh làm sao cơ?

DŨNG: Xao xuyến lắm Hoài ạ.

HOÀI: Anh Dũng, cảm ơn anh đã quan tâm đến em. Nhưng em biết, anh đã có vợ, vợ anh là một cô giáo xinh đẹp giỏi giang, vì vậy...

- DŨNG:** Ai nói mà em biết anh đã có vợ?
- HOÀI** Cái đó có trong hồ sơ thương binh, rồi nữa, mỗi lần có đồng đội của anh đến thăm họ đều nói về vợ anh.
- DŨNG:** Đúng là anh đã có vợ. Nhưng Hoài ơi, hồi ấy tuổi trẻ nông nổi và bông bột, anh lấy vợ theo cảm tính chứ có yêu đương gì đâu. Gần đây nhất, anh gặp một đồng hương mới vào chiến trường kể rằng, vợ anh vì không chịu đựng được sự chờ đợi đã...
- HOÀI:** Em không tin!
- DŨNG:** Lúc đầu anh cũng không tin. Sau này anh nhận được thư nhà, ông anh họ nói bóng gió về chuyện vợ anh ngoại tình. Anh đi biên biệt, bảy, tám năm rồi, ai mà chịu được...
(Âm nhạc, buồn – Hết cảnh tưởng tượng của Dũng)
- DUYÊN:** Thì ra thế nên anh lạnh nhạt với em.... Anh không còn yêu em nữa là do ở cô Hoài đó hay do nghi kị em thay lòng đổi dạ.
- DŨNG:** Cả hai! Nhưng có lẽ vì Hoài nhiều hơn. Nhưng trước tiên hãy nói về những nghi kị của tôi đã. Duyên này... cô nên nói thật, bằng ấy năm xa cách ở nhà chắc hẳn cô cũng đã...
- DUYÊN:** Anh nói đã... là đã... cái gì?
- DŨNG:** Tôi không tin một người xinh đẹp giỏi giang như cô... Cô như một bông hoa rực rỡ tỏa hương ngọt ngào, mà xung quanh ong bướm rập rình đâu có ít.
- DUYÊN:** Anh nói đúng! Biết em cô quanh nhiều người cũng buông lời tán tỉnh.
- DŨNG:** Đây, tôi biết mà.
- DUYÊN:** Nhưng em kiên định như thế nào các thầy cô trong trường đều biết.
- DŨNG:** Nhưng họ biết sao được “ma đi ăn cỗ” lúc nào.
- DUYÊN** Anh đừng xúc phạm em.
- DŨNG:** Thôi được, cứ coi như cô chung thủy đi, nhưng tôi... tôi đã không thủy chung được với cô.
- DUYÊN:** Là do cô Hoài kia ư! Và anh đã yêu cô Hoài đó?
- DŨNG:** Tôi sẽ nói hết với cô... Hơn một tháng trong căn hầm kín đáo đó, tôi và Hoài đã nảy sinh tình cảm. Tôi biết ơn Hoài đã chăm sóc từng

miếng ăn, viên thuốc, hàng ngày thay bông thay băng trên các vết thương, đêm đến lo lắng cho giấc ngủ, có đêm Hoài thức trắng để quạt và hát ru cho tôi...

DUYÊN: Em cũng không ngờ...

DŨNG: Trước một người con gái hết lòng với mình như vậy thì trái tim dầu sắt đá đến mấy cũng phải mềm nhũn ra.

DUYÊN: Anh có đang nguy biến không hả anh Dũng?

DŨNG: Đó là sự thật... Rồi tôi cũng không biết... Tôi và Hoài đến với nhau từ lúc nào... Hoài đã dâng cả tuổi thanh xuân cho tôi... Khi trở về đơn vị hơn hai tháng sau tôi nhận được tin Hoài đã có thai và cô ấy bị kỷ luật rồi chuyển ra hậu phương.

DUYÊN: Vậy là anh đã quên hẳn em. Anh đã đánh rơi những kỷ niệm đẹp đẽ của một thời chúng mình say đắm bên nhau.

DŨNG: Tôi đã nói rằng hồi ấy chúng ta bồng bột.

DUYÊN: Chả nhẽ em đã sai lầm ư! Không! Anh Dũng, dù thế nào em vẫn yêu anh. Em vẫn muốn sinh cho anh những đứa con bụ bẫm khôi ngô.

DŨNG: Điều đó là không thể nữa rồi... Trong tâm tưởng của anh lâu nay chỉ còn hình bóng của Hoài và đứa con của anh với cô ấy.

DUYÊN: Anh Dũng! Nhẽ nào anh lại dứt tình dứt nghĩa.

DŨNG: Trước sau gì chúng ta cũng không ở được với nhau, vì vậy tôi muốn...

DUYÊN: Anh muốn chia tay ư!

DŨNG: Nói cho đúng tôi muốn giải thoát cho cả hai chúng ta. Đây, tất cả những gì muốn nói, tôi đã nói hết với cô. Từ hôm nay tôi dọn vào ở trong trường. Ngôi nhà này thuộc về cô... (*Dũng thu dọn quần áo, sách vở cho vào ba lô – ra. Nhạc buồn nổi niềm - 1 lúc Hà vào*)

HÀ: Đừng khóc nữa cô, em biết hết cả rồi.

DUYÊN: Cô buồn quá em ạ. Thật không ngờ...

HÀ: Em cũng không ngờ. Chiến tranh không chỉ có chết chóc mà có cả những éo le tình cảm và rạn vỡ tình yêu.

DUYÊN: Hà ơi, thầy Dũng nặng tình nặng nghĩa với cô Hoài ấy lắm. Đây em xem này, tình cờ, không phải tình cờ, mà là thầy Dũng cố tình cho cô biết.

HÀ: Một lá thư và một tấm ảnh.

DUYÊN: Em đọc đi.

HÀ: *(Đọc thư trong nền nhạc buồn)* “... Dũng của em ơi, dù anh giải quyết việc gia đình có lâu mấy đi chăng nữa thì Hoài vẫn chờ đợi anh. Trong em không bao giờ phai mờ những kỷ niệm ở chiến trường, tuy khốc liệt nhưng chúng mình vẫn có những ngày ngọt ngào hạnh phúc bên nhau. Trái tim mách bảo em chúng mình rồi sẽ thuộc về nhau mãi mãi. Trường Sơn con chúng mình đẹp trai lắm anh ạ. Em và con mong nhà mình sớm ngày đoàn tụ. Hôn Dũng nhiều. Hoài của anh.”

DUYÊN: Còn đây là tấm ảnh chụp Dũng ôm Hoài và con trai của họ, mặt sau tấm ảnh là chữ của thầy Dũng viết nắn nót đấy.

HÀ: *(Đọc)* “ Dũng cộng Hoài cộng Trường Sơn bằng Hạnh phúc”.
(Âm nhạc buồn thể hiện nỗi niềm day dứt)

HÀ: (dẫn chuyện) Không lâu sau họ ra tòa li hôn. thầy Dũng để lại tất cả tài sản cho cô Duyên rồi dọn đến ở nhà tập thể của trường. Mọi người cứ ngỡ rằng chỉ ngày một ngày hai thầy Dũng sẽ tổ chức đám cưới với cô Hoài nào đó. Nhưng rồi không có một cô gái nào bẽ con đến tìm thầy. Hai năm sau cô Duyên xây dựng gia đình với một anh kỹ sư nông nghiệp. Bây giờ họ đã có một đứa con trai kháu khỉnh. Năm tháng qua đi, thầy Dũng vẫn thui thủi một mình. Mọi người bảo: “Con người phụ bạc như ông ấy thì suốt đời chấp nhận cô độc thôi.” Thực tình, chúng tôi cũng không còn thiện cảm gì với thầy nữa, mọi quan hệ đều giữ một khoảng cách nhất định, thậm chí còn lạnh nhạt. Cho đến một hôm...

(Cảnh nhà thầy Dũng trong khu tập thể, bài trí đơn giản, nổi bật vẫn là tủ sách, ba lô và vài bộ quân phục treo trên móc áo- Thầy Dũng trầm ngâm- Hà vào)

HÀ: Chào thầy... Thầy cho gọi em có việc gì ạ.

DŨNG: Đồng chí hiệu trưởng... À, mà thôi... Hà ơi, hôm nay cho thầy gọi lại tên em như hồi em còn là cô học trò bé bỏng.

HÀ: Vâng! Thầy gọi thế và xưng hô thế nào cũng được ạ.

DŨNG: Hà này... Cho thầy hỏi, và thầy cũng muốn em trả lời thực lòng.

- HÀ:** Vâng! Thầy cứ tự nhiên.
- DŨNG:** Có phải từ ngày thầy và cô Duyên chia tay, em và mọi người khinh bỉ thầy lắm phải không?
- HÀ:** Thầy nghĩ quá vậy thôi. Khinh thì không ai dám, nhưng sự kính trọng thì không còn nữa.
- DŨNG:** Sự phản bội của thầy xứng đáng nhận sự phỉ báng. Hà này... tuy chia tay nhưng những năm qua dường như không lúc nào hình ảnh của cô Duyên không hiện hữu trong thầy.
- HÀ:** Em không muốn nghe những lời giả dối nữa đâu thầy ạ.
- DŨNG:** Thầy biết giờ đây mọi người không còn ai tin thầy nữa. Thầy đã đánh mất niềm tin cũng như đánh mất tình yêu của đời mình.
- HÀ:** Đúng vậy, và bây giờ thầy đang tỏ ra tiếc nuối... Xin lỗi, em cũng muốn hỏi một câu và cũng mong thầy nói thật lòng. Có phải vì cô Hoài nào đó đã bỏ rơi nên thầy mới tiếc nuối tình xưa?
- (Bỗng thầy Dũng lên con ho. Thầy ho rũ rượi rồi lấy thuốc cho vào miệng - 1 lúc)*
- DŨNG:** Hà ơi... Em đừng nghĩ như vậy. Mỗi ngày thầy mỗi thấy sức khỏe của giảm sút. Thầy mệt mỗi lần, nhất là những hôm trái gió giở giờ. Có lẽ đến lúc thầy xin nghỉ sớm.
- HÀ:** Nếu thầy cảm thấy sức khỏe không đảm bảo trên bục giảng nữa em sẽ bàn với ban giám hiệu bố trí cho thầy một công việc khác.
- DŨNG:** Không phải vậy, đã đến lúc thầy cần nghỉ ngơi. Hà ạ... trước khi rời ngôi trường Vân Sơn với bao kỷ niệm này, thầy có điều muốn nói với em.
- HÀ:** Về việc gì ạ?
- DŨNG:** Chuyện của thầy với cô Duyên.
- HÀ:** Em nghĩ, việc qua lâu rồi, Cô Duyên đã yên bề gia thất, chắc cô cũng đã quên thầy... cũng như...
- DŨNG:** Em định nói cũng như mọi người ở đây đã quên thầy rồi phải không. Đúng! thầy đáng phải quên. Nhưng với Hà... Thầy không muốn em từ nay và về sau có những ý nghĩ không tốt về thầy.
- HÀ:** Thú thực, xóa bỏ ấn tượng không phải dễ thầy ạ.

- DŨNG:** Chính vì vậy... Thầy... *(Mở cặp xách, lấy một tờ giấy đưa cho Hà)*
- HÀ:** Là gì vậy thầy?
- DŨNG:** Trong những ngày ở chiến trường, chẳng may đơn vị của thầy bị đánh một trận rải chất độc da cam đi ô xín của địch. Không phải ai cũng bị nhiễm, chỉ thầy và một số đồng đội không may mắn thôi. Các loại giấy tờ chứng nhận thầy bị nhiễm chất độc và bị thương tật... Còn đây là lá thư và tấm ảnh của cô Hoài...
- HÀ:** Lá thư, tấm ảnh này em đã xem. Đó là bằng chứng thật về sự phản bội của thầy với cô Duyên.
- DŨNG:** Đúng vậy, nó là bằng chứng thật, nhưng lại là một câu chuyện giả.
- HÀ:** Thầy đang bao biện!
- DŨNG:** Thầy bị thương, được đưa đến chữa trị và điều dưỡng tại một trạm xá tiền phương đặt trong lòng một địa đạo là thật. Nhưng ở trạm xá ấy không có một y tá nữ nào. Hoài, chỉ do thầy tưởng tượng, tình yêu với cô ấy thầy cũng tưởng tượng và cả bé Trường Sơn nữa làm gì có thật.
- HÀ:** Thầy... Thầy nói gì em chưa hiểu?
- DŨNG:** Tất cả đều do thầy nghĩ ra, rồi kể lại, thực sự thầy vẫn yêu cô Duyên lắm.
- HÀ:** Yêu mà thầy lạnh nhạt rồi ruồng bỏ cô ấy như vậy sao?
- DŨNG:** Thầy vẫn yêu cô Duyên như thừa ban đầu thậm chí tình yêu dành cho cô còn sâu đậm mặn mà hơn ngày thầy chưa đi xa. Nhưng tình thương của thầy với cô ấy còn lớn hơn nhiều em ạ.
- HÀ:** Tình yêu, tình thương, thầy đang nói gì vậy.
- DŨNG:** Hà ơi... Lá thư ướt át lãnh mạn này là do thầy nhờ một cô gái viết hộ. Còn tấm ảnh gia đình hạnh phúc đây là thầy thuê một ông thợ ảnh phố huyện lồng ghép. Còn nữa thầy phải bịa ra những tin đồn, những lời nghi kị về việc không chung thủy của Duyên.
- HÀ:** Tại sao thầy làm vậy?
- DŨNG:** Thầy muốn cô Duyên và mọi người tin rằng, những năm xa cách thầy đã thay lòng đổi dạ, thầy đã tìm được một tình yêu mới...
- HÀ:** Làm như vậy thầy không nghĩ gì đến cô Duyên sao?

DŨNG: Vì nghĩ đến, vì quá yêu Duyên mà thầy đã làm vậy?

HÀ: Thầy Dũng...

DŨNG: Hà ơi...Phân đa những người nhiễm chất độc da cam đi ô xin nếu sinh con thì chỉ sinh ra những đứa trẻ tật nguyền. Thầy không muốn cô Duyên phải chịu đựng số phận đau khổ. Còn nữa, thầy bị thương nặng, mọi chức năng của một người đàn ông suy giảm đến trầm trọng, thầy không muốn cô Duyên phải hứng chịu sự thiệt thòi nghiệt ngã... Thầy chẳng biết làm như vậy đúng hay sai.

HÀ: Không ngờ thầy lại...

DŨNG: Đúng hay sai, với thầy có lẽ bây giờ không quan trọng nữa. Vấn đề ở chỗ, cô Duyên đi bước nữa rồi có con với người chồng mới, thầy thấy mình thật mãn nguyện thật hạnh phúc em ạ.

HÀ: *(Nghẹn ngào)* Trời ơi! Nhẽ nào lại như thế hả thầy...

DŨNG: Sự thật là như thế.

HÀ: Sự thật... Sự thật phũ phàng quá.

DŨNG: Dẫu có phũ phàng nhưng đó là mong muốn của thầy.

HÀ: Thầy chấp nhận sự thiệt thòi về mình đến như vậy ư.

DŨNG: Thầy không thấy thiệt thòi, người thiệt thòi phải là cô Duyên.

HÀ: Nhẽ nào ở cuộc đời lại có những người như thầy hả thầy ơi!

DŨNG: Trước khi về hưu thầy chỉ nói cho một mình em biết sự thật về tình yêu của thầy với cô Duyên. Em đừng nói lại chuyện này với Duyên em nhé.

HÀ: Thầy Dũng... Em thành thật xin lỗi... Thời gian qua chúng em đã hiểu lầm thầy.

DŨNG: Tất cả lỗi do thầy mà.

Thầy Dũng ơi, thầy mãi mãi là người thầy kính yêu của em.

(Nhạc da diết - Hết)